

Lieta C-67/08

Margarete Block

pret

Finanzamt Kaufbeuren

(Bundesfinanzhof

lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Kapitāla brīva aprīte — EKL 56. un 58. pants — Mantojuma nodoklis — Valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru mantojuma nodokli, ko mantojuma saņēmējs samaksājis citā dalībvalstī par mantojumu, kas ir prasījumi saistībā ar kapitālu, netiek atļauts ieskaitīt attiecībā uz mantojuma nodokli, kas maksājams dalībvalstī, kurā mantas īpašnieks dzīvoja līdz savas nāves brīdim — Nodokļu dubulta uzlikšana — Ierobežojums — Neesamība

Tiesas (trešā palāta) 2009. gada 12. februāra spriedums I - 885

Sprieduma kopsavilkums

*Kapitāla brīva aprīte — Ierobežojumi — Mantojuma nodoklis
(EKL 56. un 58. pants)*

I - 883

EKL 56. un 58. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie pieļauj tādu dalībvalsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru, aprēķinot mantojuma nodokli, kas mantiniekam — šīs dalībvalsts rezidentam — jāmaksā par prasījumiem saistībā ar kapitālu, kas izvietots finanšu iestādē citā dalībvalstī, gadījumā, ja mantojuma atstājējs līdz savas nāves brīdim dzīvoja pirmajā no minētajām dalībvalstīm, šajā citā dalībvalstī samaksātais mantojuma nodoklis netiek ieskaitīts attiecībā uz pirmajā dalībvalstī maksājamo mantojuma nodokli.

Šo nodokļu ziņā nelabvēlīgo situāciju izraisa abu konkrēto dalībvalstu paralēli īstenotā kompetence nodokļu jomā, ko pierāda tas, ka viena no šīm valstīm ir izvēlējusies piemērot valsts mantojuma nodokli prasījumiem saistībā ar kapitālu, ja kreditors ir šīs dalībvalsts rezidents, turpretim otra dalībvalsts ir izvēlējusies attiecībā uz šādiem kapitāliem piemērot valsts mantojuma nodokli, ja parādnieka juridiskā adrese ir šajā pēdējā no minētajām dalībvalstīm. Taču Kopienas tiesības to pašreizējā attīstības stadijā un situācijā attiecībā uz mantojuma nodokļa nomaksu nenosaka vispārējus kritērijus kompetenču sadalei starp dalībvalstīm attiecībā uz nodokļu dubultās uzlikšanas novēršanu Eiropas Kopienā. No tā izriet, ka Kopienas tiesību pašreizējā attīstības stadijā

dalībvalstīm ar nosacījumu, ka tiek ievērotas Kopienas tiesības, ir zināma neatkarība šajā jomā un attiecīgi tām nav pienākuma saskaņot savas nodokļu sistēmas ar citu dalībvalstu dažādajām nodokļu sistēmām, lai tostarp izvairītos no dubultas nodokļu uzlikšanas, kas rodas, minētajām dalībvalstīm paralēli īstenojot savu nodokļu kompetenci, un līdz ar to nav pienākuma atļaut atskaitīt mantojuma nodokli, kas samaksāts dalībvalstī, kurā mantinieks nav rezidents.

Šos apsvērumus nevar atspēkot apstākļi, saskaņā ar kuru valsts tiesību aktos ir paredzēti labvēlīgāki ieskaite noteikumi gadījumā, ja mantojuma atstājējs savas nāves brīdī dzīvoja citā dalībvalstī, jo šāda atšķirīga attieksme attiecībā uz personas, kas savas nāves brīdī nebija rezidents, mantojumu izriet arī no konkrētās dalībvalsts, kas īsteno savu fiskālo suverenitāti, izveles par labu kreditora dzīvesvietai kā piesaistes kritērijiem, lai noteiktu mantotā īpašuma "ārvalsts" raksturu un attiecīgi iespēju ieskaitīt citā dalībvalstī samaksāto mantojuma nodokli.

(sal. ar 28., 30.–32., 34., 36. punktu un rezolutīvo daļu)